

ibet det forekom mig at være det Simpleste, Naturligste og mindst Indviklede, og jeg kunde ikke tænke mig Andet, end at 4 Maanedere ogsaa maatte være en tilstrækkelig Frist ved Appel til Høiesteret. I det andet Thing har man imidlertid ønsket at give en noget længere Appelfrist for Appel til Høiesteret og derfor foreslaaet, at den almindelige Frist for Appel til Overret skal være 4 Maanedere og for Appel til Høiesteret 6 Maanedere fra Dommens Afsluttelse at regne. Det beror jo paa et rent Skjøn, hvad man vil bestemme, og da man ved en Frist af 6 Maanedere for Appel til Høiesteret allerede opnaar en meget betydelig Forkortelse i Sammenligning med, hvad der nu gjælder, skal jeg for min Part ikke have Noget at indvende imod denne Ændring. — I det andet Stykke af § 7 er der kun gjort en Redaktionsændring. I det oprindelige Lovforslag stod der ganske i Almindelighed, at forsaavidt kortere Appelfrifter end de fornævnte ere hjemlede ved de gjældende Love, skulde det have sit Forblivende herved. Den Ændring, der er foretaget i det andet Thing, gaar kun ud paa at opregne de Lovsteder, som i den gjældende Ret hjemle kortere Appelfrifter, for at give Læserne, navnlig dem, der ikke selv ere retskyndige, Anvisning paa at finde dem. — I det tredje Stykke havde jeg foreslaaet, at Fristen til at indaank en afvist Sag paant, uanset at Appelfristen var udløben, skulde være 14 Dage, men i det andet Thing har man ment at maatte forlænge denne Frist til en Maaned. Det er ogsaa et ganske ubetydeligt Spørgsmaal i Betragtning af den Langsomhed, hvormed overhovedet Retsager afgjøres her tillands, og jeg har derfor ikke Noget at indvende mod den vedtagne Forandring.

I § 8 er der ikke foretaget nogen reel Forandring. Det er den Paragraf, der handler om den Frist, inden hvilken Opreisningsbevilling kan gives. Det er jo, som de Herrer maatte vide, en meget stor Ulempe ved den nugældende Ret, at uagtet man har de meget lange Appelfrifter, — det kunde endda gaa — er det ikke nok dermed, men i en Tid af 3 Aar fra den Tid, en Underretsdom er falden, kan man faae Opreisningsbevilling, det vil sige Bevilling til at appellere Sagen, uagtet Appelfristen er udløben. Denne Bevilling kan man i almindelige Sager faae uden Grunds Angivelse blot imod at betale det Gebyr, som Bevillingen koster, hvilket kun er 33 Kr. 66 Øre, altsaa et i Forhold til, hvad en betydelig Proces koster, ganske forsvindende Beløb. Disse lange Opreisningsfrister, Aar efter, at Appelfristen er udløben, bidrage end yderligere til den overordentlige Langsomhed

i Sagernes Gang hos os. Derfor gik mit Forslag ud paa ganske det Samme, som staar her, at efter Udløbet af de ordinære Appelfrifter skal der ikke kunne gives Opreisningsbevilling, undtagen hvor Omstændighederne særlig tale derfor. Efter den gjældende Ret er det nemlig saa, at naar disse 3 Aar ere udløbne, er det endda ikke forbi med Afgangen til at kunne faae Sagen ind for høiere Ret, men efter disse 3 Aar kan man faae Opreisning naar særlige Omstændigheder tale derfor. Det har forekommet mig, at naar man giver saa rundelige Appelfrifter som 4 og 6 Maanedere, bør der ikke efter den Tids Forløb være Tale om Opreisningsbevilling uden Grunds Angivelse. Derimod mente jeg, at der var Grund til at bibeholde det gamle System med Opreisningsbevillings Meddelelse uden særlig Grund, naar Appelfrifterne ere meget korte, som de ere efter nogle Love. Disse Bestemmelser i det oprindelige Lovforslag er der ikke rørt ved i det andet Thing, men man har i denne som i den foregaaende Paragraf gjort den lille Forandring, at man har indsat de Lovbestemmelser i den gjældende Ret, som hjemle kortere Appelfrifter end de sædvanlige. Der er nemlig enkelte Lovregler, som sætte bestemte Grændser, udover hvilke man slet ikke kan faae Opreisningsbevilling. — Den 9de Paragraf indeholder Overgangsbestemmelser, og den er uforandret, naturligvis kun med den Ændring, at Datoen for Lovens Straftæden har maattet forandres. Da jeg foreslaagde Lovforslaget i Efteraaret, havde jeg tænkt mig, at det kunde fremmes hurtig, og at det snart kunde træde i Kraft, men da Loven nu selv om den gaar igjennem her, ikke kan komme saa tidlig ud, som jeg først havde tænkt mig, maa ogsaa Straftædelsesfristen trækkes noget længere ud. — I den 10de Paragraf er der kun gjort den Forandring, at Loven ikke skal gjælde for Færsøerne. Det er nemlig muligt, at de Appelfrifter, som Loven bestemmer, ikke ville passe der, i det Mindste paa visse Tider af Aaret, og som Følge deraf vil det være det Sikreste at holde Færsøerne udenfor Loven. De Ændringer, der, som jeg nu har forklaret, ere foregaaede i Lovforslaget, er altsaa, forekommer det mig, alle af den Natur, at de ikke bør lægge Lovforslaget nogen Hindring i Veien, og jeg kan derfor kun udtale, at jeg for mit Vedkommende ikke føler nogen Trang til at stille noget Ændringsforslag til Lovforslaget, som det nu foreligger.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.